ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Γιώργος Κρεασίδης,**

μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ και του συντονιστικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Θεσσαλονίκης

Το δίλημμα των εκλογών του Μάη είναι συνέχεια ή ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής που εφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ και το κρίσιμο ερώτημα αφορά τις προϋποθέσεις αυτής της ανατροπής.

Οι μετεκλογικές εξελίξεις προδιαγράφονται δύσκολες για τον κόσμο της εργασίας και την κοινωνική πλειοψηφία. Επιστροφή της ΕΕ στην γραμμή της δημοσιονομικής πειθαρχίας και των πρωτογενών πλεονασμάτων, με το χρέος να είναι 400 δισ. από 356 το 2019, δηλαδή 170% του ΑΕΠ, ενώ πριν τα μνημόνια ήταν 126%. Αυτό σημαίνει περικοπές περίπου 7,7-9,7 δισ. σε 1,5 χρόνο. Από τις κοινωνικές δαπάνες και τη φορολογική λεηλασία των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Για την επιχειρηματικότητα και την αστική τάξη η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιφυλάσσει φοροαπαλλαγές. Αντίστοιχη αιμορραγία είναι τα 7,6 δισ. των εξοπλιστικών προγραμμάτων το 2022, σαν αποτέλεσμα όχι μόνο του άδικου ελληνοτουρκικού αστικού ανταγωνισμού, αλλά και της βαθύτερης πρόσδεσης στον πολεμικό τυχοδιωκτισμό του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στα πλαίσια του ανταγωνισμού με Κίνα-Ρωσία. Ο πόλεμος που ξέσπασε πέρσι στην Ουκρανία μετά τη ρωσική εισβολή, δεν δείχνει να τελειώνει με μεγάλους κινδύνους για την ειρήνη, το βιοτικό επίπεδο, τις ελευθερίες και το περιβάλλον. Η παρατεταμένη ακρίβεια που ανεβάζει σε οριακό επίπεδο το κόστος διαβίωσης δεν έχει σταματημό, καθώς έρχονται νέες αυξήσεις, μετά από αυτές στα καύσιμα και το ρεύμα.

Όλα αυτά ουσιαστικά περιγράφουν ένα νέο, «τέταρτο μνημόνιο», σε συνδυασμό με τις δεσμεύσεις του λεγόμενου «πακέτου ανάκαμψης», που επιβάλλει την επίθεση στις εργασιακές σχέσεις, τα δημόσια αγαθά και κυρίως σε υγεία και παιδεία, τις ιδιωτικοποιήσεις και τη λεγόμενη «πράσινη οικονομία», με τα νέα πεδία κερδοφορίας του κεφαλαίου, που οξύνουν όμως την περιβαλλοντική κρίση. Σε αυτό το πλαίσιο και στην αγωνία της άρχουσας

τάξης να παραμείνει αδιατάρακτο, βρίσκεται και η πηγή του κρατικού αυταρχισμού και της καταστολής και οι απειλές στα δικαιώματα και τις ελευθερίες, η ανοχή σε κάθε μορφή καταπίεσης και αντικοινωνικής βίας, ο φασισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός. Και φυσικά ο εργοδοτικός δεσποτισμός και η βία.

Ο κόσμος του κεφαλαίου που επένδυσε στην ΝΔ νιώθει ενισχυμένος από τη συναίνεση του πολιτικού σκηνικού σε αυτή την πολιτική προοπτική, αλλά και την εφεδρεία που συνιστά η ακροδεξιά. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ μπορεί να καταγγέλλουν την κυβέρνηση Μητσοτάκη, αλλά δεν έχουν «κόκκινες γραμμές» απέναντι στους πυλώνες της πολιτικής της. Αυτό αποτυπώνεται στους όρκους πίστης στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, την επιχειρηματικότητα, την κοινή ρητορική στα λεγόμενα «εθνικά θέματα» και το προσφυγικό. Αλλά και στην υπερψήφιση της πλειοψηφίας των νομοσχεδίων της ΝΔ.

Φυσικά απέναντι σε όλα αυτά η κοινωνία αντιδρά, αγωνίζεται και θυμίζει ότι η Γαλλία αν και δεν είναι δίπλα, δεν είναι και μακριά. Εξάλλου οι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες ήταν αυτοί που πίεσαν πολιτικά τη ΝΔ και εμπόδισαν πλευρές της πολιτικής της να υλοποιηθούν. Οι απαγορεύσεις για διαδηλώσεις και απεργίες, η πανεπιστημιακή αστυνομία είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα. Παράλληλα έδωσαν -οι αγώνες και όχι το «θα λογαριαστούμε μετά» του ΣΥΡΙΖΑ- αυτοπεποίθηση στις μαχόμενες δυνάμεις της κοινωνίας να υπερασπιστούν και να διεκδικήσουν μια αξιοβίωτη ζωή και ελευθερίες, ειδικά στην κρίσιμη περίοδο της καραντίνας που ράγισε το γυαλί της διακυβέρνησης Μητσοτάκη, αλλά και μετά την τραγωδία των Τεμπών.

Η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκφράζει την ανάγκη αυτή η κοινωνική δυναμική να παραμείνει στο προσκήνιο και να γίνει δύναμη ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής και της συναίνεσης που τη στηρίζει. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά πάει πιο πέρα από τη λογική του ΚΚΕ, που παρά τη συμβολή του στην ανάπτυξη των αγώνων, τους καθηλώνει σε μια λογική διαμαρτυρίας και εκλογικής εκτόνωσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την τραγωδία των Τεμπών που κλόνισε στις συνειδήσεις την αγορά και τις ιδιωτικοποιήσεις, απαξίωσε το αίτημα για κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων χωρίς αποζημιώσεις και με εργατικό έλεγχο. Περιορίστηκε στην απόδοση ευθυνών και την έκφραση της οργής. Το ΜΕΡΑ25 είναι δέσμιο της δογματικής προσήλωσης στην ΕΕ και στον κυβερνητισμό, και απαντά με τη «δημιουργική ασάφεια» του ηγέτη του στο ερώτημα πώς θα απαλλαγεί η κοινωνία από το ασφυκτικό πλαίσιο των πολιτικών της ΕΕ παραμένοντας εντός αυτής και σε συμφωνία μαζί της. Δεν είναι η ενίσχυση του ΜΕΡΑ25 ή μερικοί ακόμα βουλευτές του ΚΚΕ που θα κάνουν τη διαφορά.

Για να ανατραπεί η αντιλαϊκή πολιτική χρειάζεται μαχητικούς κοινωνικούς αγώνες αλλά και σύγκρουση με τους πυλώνες της, που είναι το χρέος, η συμμετοχή στην ΕΕ, το ευρώ, το ΝΑΤΟ. Με ορίζοντα την επαναστατική ανατροπή, την σοσιαλιστική προοπτική και την κομμουνιστική απελευθέρωση, που πρέπει να μπουν ξανά στη συζήτηση σε μια εποχή κρίσης του γερασμένου καπιταλισμού και των ολέθριων αδιεξόδων για την κοινωνία. Αυτό περιγράφει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η οποία το συνδυάζει με λογική ενότητας και την συνάντησή της σε μέτωπα με ευρύτερες μαχόμενες κοινωνικά δυνάμεις. Την οποία θέλει να βαθύνει και σε πολιτικό επίπεδο με πρωτοβουλίες μετεκλογικά. Με την ενίσχυση της στις εκλογές η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στο ρεύμα ανατροπής που έχει ανάγκη η εποχή μας.

Πηγή: rednblack.gr